

Однією з найкращих рис людини є готовність прийти на допомогу іншій у найскладніші і найважчі хвилини її життя. На таких людях, як кажуть, світ тримається. Вони допоможуть знедоленому, зневаженому, оділеному, хворому, старому, вже не кажучи про рідних їм людей, колег, сусідів. Саме такою є Галина Миколаївна Данилюк (Пахнюк), жителька селища Рокитного.

Бажаючи прийти на допомогу людині сформулювати «вибір професії» ще навчаючись в школі, твердо вирішила стати медиком. А оскільки вчилася добре, то, закінчивши Кукавську середню школу (на Вінничині) із золотою медаллю, вона поступає на навчання у Вінницький медичний інститут. Шість років навчання, з них один — інтернатури у Рівненській обласній лікарні, дали право на отримання диплома лікаря-педіатра.

Молодого спеціаліста направили на роботу у Рокитнівську районну лікарню. Спочатку Галина Миколаївна працювала в дитячій консультації і зарекомендувала себе як хороший спеціаліст, лікар, для якого дотримання клятви Гіппократа є основою в роботі і спілку-

бороти лише при всіх необхідних складових лікувального процесу: вчасного звернення за допомогою з боку батьків, наявності необхідної медичної апаратури і препаратів, умов утримання хворого тощо. А це не завжди можна забезпечити, особливо у час економічної скрути, яка охопила всю нашу державу. Нелегко працювати сьогодні лікарем будь-де, а в нашому районі — особливо: складна екологічна обстановка, велика віддаленість населених пунктів від райцентру, нестача лікарів і т. д. І всі ці труднощі важким тягарем лягають на плечі лікарів, особливо педіатрів, які

тоди навчання, тести контролю практичних навиків, практикує проведення ділових і ролевих ігор, створення виробничих ситуацій та ін. Викладач сама створює сценарії ділових ігор, які використовують викладачі Рокитнівського і інших училищ в ході ведення уроків, під час конкурсів. Для індивідуальної роботи з учнями розробила серію карток з усіх розділів курсу педіатрії для усного і письмового опитування. Підготувала ряд методичних розробок «Догляд за новонародженою дитиною», «Рахіт і спазмофілія», «Захворювання органів дихання у дітей та догляд за ними».

— розповідає заступник директора з навчальної роботи Раїса Демидівна Назаришина.

Високої думки про неї, як про лікаря і людину, колеги Галини Миколаївни, директор училища Микола Миколайович Горегляд. Вони відзначили, що працювати, спілкуватися з нею — це щастя, бо на неї завжди можна покласти, довіритися з найпотаємнішим. Вона вміє слухати людей, розрадить у горі, допоможе, чим зможе.

До того ж Галина Миколаївна — хороша господиня, вміє приготувати смачні страви. А кондитерські вироби — це плоди її широкої уяви і умінь використати найпростіші продукти, які є під рукою, і погостувати гостей чимось особливим.

Вона вміє знайти спільну мову з чоловіком Миколою Івановичем Пахнюком, своїми доньками — Іриною і Вікторією. Бо вона, як здавна ведеться у нашого народу, є охоронницею сімейного вогнища, господинею в своєму домі. І не кожна жінка зуміє так поєднати дім і роботу, виховання своїх дітей і турботу про тих, хто незабаром, як і вона, прийматиме клятву Гіппократа, щоб рятувати рід людський від недуг і вимирання.

ТВОЇ ЛЮДИ, РОКИТНІВЩИНО

---

* * *

ЖИТИ ПОРУЧ З НЕЮ— ЩАСТЯ

новістю в роботі і спілкуванні з пацієнтами. А її пацієнти особливі — діти, котрі потребують повсякчасної уваги і напруги сил. Адже в дорослої людини лікар може почерпнути всю необхідну інформацію для того, щоб правильно оцінити симптоми захворювання і на їх основі встановити діагноз. Дитина ж не може допомогти лікарю. І щоб визначити хворобу та знати, як її лікувати, треба бути хорошим спеціалістом, любити свою професію і своїх підопічних. Певний час Галина Миколаївна завідувала дитячим відділенням райлікарні.

Все було і є у житті Галини Миколаївни, як у лікаря: безсонні ночі, важкі години біля ліжка хворої дитини, благальні очі батьків, які живуть надією на краще і свято в це вірять. Були радісні хвилини щастя, коли тяжко хвора дитина з допомогою лікаря, його знань і вміння видужувала і тоді були сльози радості в очах її батьків. Так бувало часто, але траплялося й навпаки. І в основному не з вини лікаря. Адже хворобу можна по-

почувати себе відповідальними за долю дітей.

Проте багато рокитнівчан добрим словом згадують цю лагідну, але й стриману у своїх почуттях жінку. Вона нічого не робить похапцем, даремно не нервується, а спокійно і врівноважено робить свою справу — лікує наших дітей.

З часом і професійним ростом Галина Миколаївна зрозуміла, що вже має змогу поділитися набутим багажем знань і практичних навиків з тими, хто бажає здобути професію медика. Починаючи з 1982 року, вона викладає педіатрію в Рокитнівському медучилищі, а в 1986 році її зараховують штатним викладачем і до цього часу вона навчає молодих юнаків і дівчат усіх складностей медичної професії. За час своєї роботи в училищі проявила себе ерудованим і старанним викладачем, вимогливим і принциповим, завдяки чому домагається глибоких і міцних знань студентів у педіатрії.

У роботі з студентами впроваджує активні ме-

Розробила також клінічні задачі з невідкладної допомоги для медсестринського відділення, ситуаційні і проблемні задачі з вигодовування дітей і основних загальних принципів лікування та профілактики захворювань.

Для допомоги колегам розробила методичні рекомендації по впровадженню активних методів навчання під час практичних занять з профілактичних дисциплін. Постійно ділиться з викладачами досвідом роботи щодо впровадження сучасних методик навчання і виховання в процесі роботи.

Щорічно в медучилищі відбуваються конкурси «Кращий за професією». Одним з найактивніших їх організаторів є Г. М. Данилюк. Вона не лише займається організаторською роботою в ході підготовки та проведення, але й пише сценарії таких заходів, залучає до цієї справи багатьох студентів та колег.

— Ми гордимся тим, що у нас працює штатним викладачем лікар такої високої кваліфікації,

від людський від недуг і вмирання.

Нещодавно Галину Миколаївну вітали з ювілейною датою — 40-річчям з дня народження близькі і рідні їй люди, колеги, студенти, котрі люблять і поважають свого викладача й бажають їй щастя і радості в наш нелегкий час.

— Мати таку дружину — то велике щастя, — говорить її чоловік. — Мені поталанило, бо тільки завдяки старанням Галини, її терпінню і витримці у нас склалося хороше сімейне життя.

Що ж, живе на землі жінка, дружина, мати, ростить собі заміну — майбутніх медиків, виховує своїх дітей, дарує радість тим, кого любить, допомагає тим, хто цього потребує. На все вистачає сили в цієї тендітної на перший погляд і такої сильної душею і характером жінки. Приємно усвідомлювати, що є люди, котрі відповідають високим моральним якостям, виробленим людством віками. Хай щастить вам у житті, Галино Миколаївно, і не переставайте дарувати щастя людям.

А. ПЕТРОВА.